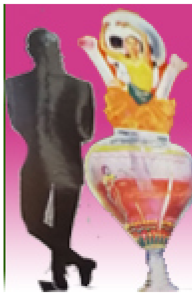

గణగణ మోగిన గంట

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

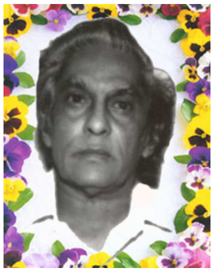

(గత సంచిక తరువాయి)

4

"కాఫీ అయిందా సుబ్బమ్మా?" అంటూ రాధ వంట యింట్లోకి వెళ్ళింది.

వేడీ నీళ్ళు ఫ్లిల్టర్లో పోస్తున్న సుబ్బమ్మ తలెత్తి రాధని చూసి "ఇంత తెల్లారే లేచావేం అమ్మా! సామాన్యంగా బాగా పొద్దెక్కితే కానీ నిద్రలేవవు" అన్నది నవ్వుతూ.

"రాత్రి జరిగిన గొడవ తర్వాత నిద్రపడితేగా" అంటూ పీట లాక్కుని కూర్చున్నది రాధ.

రాధకి యిరవై ఏళ్ళు. హైదరాబాదులో మెడిసిన్ చదువుతోంది. తండ్రికి చాలా ప్రమాదంగా వుందని ఉత్తరం రాగానే బయలుదేరి వచ్చింది. సుబ్బమ్మకి రాధని చూస్తే చాలా ముద్దు. ఆమె కళ్ళకి రాధ ఇంకా చంటిపిల్లే. సుబ్బమ్మ ఆ యింట్లో వంట చెయ్యడానికి యిరవై ఏళ్ళ క్రితం రావడం, రాధ పుట్టడం అంతా వారం రోజుల తేడాలో జరిగింది. రాధ ఎక్కువగా సుబ్బమ్మ దగ్గరే పెరిగింది.

రాధ ఎర్ర అంచు తెల్ల మిల్లు చీర కట్టుకుని, గులాబీ రంగు జాకెట్టు వేసుకున్నది. చెదిరిన జుట్టు, గోధుమరంగు ఒళ్ళు. అందమైన విగ్రహం. కళకళలాడే మొహం.

"రాత్రి జరిగిన విషయం గురించి నువ్వేమంటావు సుబ్బమ్మా?" అడిగింది రాధ కాఫీ గ్లాసు అందుకుంటూ.

"ఏమోనమ్మా! పట్నవాసం వాళ్ళు, చదువుకున్న వాళ్ళు మీకు తెలియాలిగాని నాకేం తెలుస్తుంది" అన్నది సుబ్బమ్మ.

"దెయ్యమని నేను నమ్మను. ఒకవేళ దెయ్యాలున్నాయని ఒప్పుకున్నా నాన్నగారు దెయ్యమై ఎందుకు వస్తారు? వచ్చినా అమ్మ అన్నట్టు కిట్టు అన్నయ్యని ఎందుకు అంత దెబ్బ కొడతారు? వాడంటే చాలా యిష్టం నాన్నకి" అన్నది రాధ.

"ఆ మహారాజు కళ్ళు మూసే సమయానికి పక్కన లేకుండా క్రిష్ణమూర్తి పెళ్ళాంతో కీచులాడుతూ తన గదిలో వున్నాడుగదా!" అన్నది సుబ్బమ్మ మరి కాసిని నీళ్ళు పొయ్యి మీద పెడుతూ.

అప్పటికి బాగా తెల్లవారింది. యేడాది పిల్లవాణ్ణి చంకనేసుకుని వంట యింట్లోకి వచ్చింది వసంత.

"ఏమే రాధా! అప్పుడే లేచావ్ రాత్రంతా నిద్రలేదుకదా! నా కయితే తప్పదు. వీడు లేచి ఏడ్వడం ప్రారంభించాడు. కాసిని పాలు కాచియ్యి సుబ్బమ్మా!" అంటూ వసంత యింకో పీట లాక్కుని కూర్చున్నది.

అంతలో గణగణమంటూ గంట మోగింది. చెవులు చిల్లులు పడేటట్లు మోగడం ప్రారంభించింది. ఆ అక్కచెల్లెళ్ళిద్దరూ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నారు. స్వర్గస్తులైన వాళ్ళ తండ్రి పూజా సమయం అది. ఆయన బతికుండగా సరిగా ఆ సమయానికి పూజ గదిలో అలాగే గంట మోగేది.

"ఎవరు పూజ చేస్తున్నది?" అన్నది వసంత.

"సుందరం బావేమో.." అన్నది రాధ కొంటెగా నవ్వుతూ.

సుందరరావు నాస్తికుడనీ, కమ్యూనిస్టు సిద్ధాంతాల ప్రభావానికి గురి అయిన వాడనీ తెలుసు ఆమెకి.

"ఆయనా!? సరి సరి. కృశ్చేవ్ వచ్చినా కాఫీ తాగందే కదలరు" అన్నది వసంత.

"ఎవరో వెళ్ళి చూద్దాం పద" అన్నది రాధ.

"నేను రాను. నువ్వు వెళ్ళి చూడు ధైర్యముంటే."

"అంత పిరికిదానివేమిటి?" అంటూ రాధ లేచి వెళ్ళింది.

రాధ వెళ్ళగానే గంట మోగడం ఆగిపోయింది. రెండు నిముషాల తర్వాత రాధ తిరిగి వచ్చింది.

"ఎవరు?" అడిగింది వసంత రాధని.

"పూజ గదిలో ఎవరూ లేరు" అన్నది రాధ కూర్చుంటూ.

రాధ కూర్చున్నదో లేదో గంట మళ్ళీ గణగణ మోగడం ప్రారంభం అయింది.

"పూజ గదిలో కాదేమో!" అన్నది వసంత పిల్లాడికి పాలు పడుతూ.

"శబ్దం అటునించేగా వస్తున్నది?" అంటూ రాధ చివాలున లేచి పరిగెత్తింది. వంట యింటి గుమ్మం దాటిందో లేదో గంట మోగడం మళ్ళీ ఆగిపోయింది. మునిపళ్ళతో కింది పెదిమ కొరికి పట్టుకుని, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడిచింది రాధ. వంట గది, భోజనాల గది దాటి నడవాలోంచి వెళితే అవతల వుంది పూజ గది. పూజ గది కిటికీలు వేసి ఉన్నాయి. తలుపు దగ్గరికి వేసి వుంది. రాధ తలుపు తెరిచింది. లోపల చీకటిగా వుంది. కిటికీ తెరిచింది. గదిలోకి కొంచెం వెలుగు వచ్చింది. తిన్నగా పూజామందిరం దగ్గరికి వెళ్ళింది. దేవుడి విగ్రహానికి పక్కగా వున్న గంటని పరీక్షగా చూసింది. ఓసారి గదంతా కలయ చూసింది. ఆ గంట తీసుకుని గదిలోంచి బయటికి వచ్చింది. తలుపు దగ్గరకు వేసి కిటికీ మూసి వంట యింటివైపు నడిచింది.

రాధని ప్రశ్నార్థకంగా చూశారు సుబ్బమ్మా, వసంతా.

రాధ నవ్వుతూ "ఎవరూ లేరు. గంట తెచ్చేశాను" అన్నది గంట పీట మీద పెట్టి, కూర్చుని.

మళ్ళీ గంట గణగణ మోగడం వినిపించింది.

ఉలిక్కిపడి ముగ్గురూ పీటమీద వున్న గంటని చూశారు. పెట్టినది పెట్టినట్లే వున్నది. మోగడం లేదు. దూరాన్నించి, పూజా మందిరంవైపు గంట గణగణ మోగుతున్నది.

అంత ధైర్యస్తురాలయిన రాధకి కూడా అనిర్వచనీయమయిన భీతి ఏదో కలిగింది. ఆ ముగ్గురు స్త్రీలూ ఒకర్ని ఒకరు చూసుకున్నారు.

"నాన్నగారి తర్వాత సాంప్రదాయం నిలబెడుతూ పూజ చేస్తున్న ఆ వంశోద్ధారకుడెవరు?" అంటూ క్రిష్ణమూర్తి వంట యింట్లోకి వచ్చాడు. అతని తలకి కట్టివున్న కట్టును చూడగానే ఆ ముగ్గురు ఆడవాళ్ళ భయం మరింత ఎక్కువయింది. జరిగింది విపులంగా చెప్పింది రాధ.

"ఇదిగో గంట, తెచ్చేశాను అన్నయ్యా!" అన్నది.

"శభాష్! మెడికోవి. ఆ మాత్రం సాహసం వుండాలి" అంటూ వెనక్కి తిరిగాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"ఉండు అన్నయ్యా! నేను కూడా వస్తాను" అంటూ రాధ ఛెంగున లేచి పరిగెత్తింది. అన్నా, చెల్లెలూ పూజగదివైపు వెళ్ళారు. నడవా వరకూ వెళ్ళారో లేదో గంట మోగడం ఆగిపోయింది. ఆ గణగణ ధ్వని పూజ గదిలోంచే వచ్చింది. సందేహం లేదనిపించింది

యిద్దరికీ. క్రిష్ణమూర్తి పూజగది తలుపు తీశాడు. రాధ కిటికీ తెరిచింది. ఇద్దరూ ఆశ్చర్యంతో పూజామందిరం వైపు చూస్తూ తలుపు దగ్గర నిలబడ్డారు

పూజా మందిరంలో విగ్రహం పక్కన యింకో గంట తళతళ మెరుస్తోంది.

"విచిత్రంగా వుంది" అన్నది రాధ.

"రెండు గంటలున్నాయేమో!" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"లేదు అన్నయ్యా! నేను చూశానుగా! ఒకటే వుంది" అన్నది రాధ బయటికి వచ్చేస్తూ.

"మీరిద్దరూ యిక్కడేం చేస్తున్నారు?" అని వాళ్ళ సమాధానం వినకుండానే "తెల్లారే ఎవరు ఉయ్యాల బల్ల మళ్ళీ గొలుసులకి తగిలించింది?" అడిగాడు కొంచెం కోపంగా శ్రీనివాసరావు తమ్ముణ్ణి, చెల్లెల్నీ చూసి.

"ఉయ్యాల బల్ల మళ్ళీ గొలుసులకి తగిలించారా? నేను కాదు, రాధా కాదు" అంటూ క్రిష్ణమూర్తి పూజా గంట గణగణ మోగడం గురించి అన్నకి చెప్పాడు.

"ఆశ్చర్యంగానే వుంది. ఇంట్లో వాళ్ళెవరయినా యింకో గదిలో పూజ చేస్తూ వుండి వుండవచ్చు. ఎవరో ఉయ్యాల బల్లని మళ్ళీ గొలుసులకు తగిలించి వుండవచ్చు. కాఫీ తాగి యీ విషయం ఆరా తీయాలి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

నేను కాఫీ తాగేశాను. మీరిద్దరూ వెళ్ళి తాగండి. నేను వెళ్ళి అందర్నీ అడుగుతాను" అన్నది రాధ.

అన్నదమ్ములిద్దరూ తలలు వూపి వంట యింటివైపు వెళ్ళారు.

రాధ ముందు తన తల్లి గదిలోకి వెళ్ళింది. మహలక్ష్మమ్మ కళ్ళు తెరుచుకునే పక్కమీద పడుకునున్నది.

"అమ్మా! నువ్వు పూజ చేశావా?" అడిగింది రాధ.

"పూజా? నేనా?" అన్నది ఆ వృద్ధురాలు ఆశ్చర్యంతో.

"ఊరికినే అడిగానులే" అంటూ యింకేమీ ప్రశ్నలు వెయ్యకుండా రాధ ఆ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది. ఉయ్యాల బల్ల విషయం తల్లిని అడగడం అనవసరం అనుకుంది. తర్వాత పెద్దక్క అహల్య గదిలోకి వెళ్ళింది.

"అక్కయ్యా?"

"గడియ తీసేవుంది" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

రాధ తలుపు తోసింది. వెంకటరత్నం అద్దం ముందు నిలుచుని గడ్డం గీసుకుంటున్నాడు.

"మీ అక్క లేకుండా చూసి తెల్లారే యిలా వచ్చావేం మరదలు పిల్లా?" అన్నాడు అతను నవ్వుతూ.

"అక్కయ్య ఏదీ?" అడిగింది రాధ.

"పిల్లవాణ్ణి తీసుకుని పెరట్లోకి వెళ్ళింది. ఏమిటి విశేషం?" అడిగాడు మీసాలు వంకరపోకుండా జాగ్రత్తగా గీసుకుంటూ.

"నువ్వు యివేళ పొద్దున్న లేచి పూజ చేశావా?" అడిగింది రాధ.

"నేనా! పూజా! బావుంది జోక్."

"పోనీ యింకెందుకయినా ఏదయినా గంట మోగించావా?"

"గంట మోగించి ఆడుకోవడానికి చంటివాణ్ణనుకున్నావా? ఏమిటి యీ ప్రశ్నలు?"

"అక్కయ్య పూజ చేసిందా? గంట మోగించిందా?"

"మీ అక్కయ్య యమబద్ధకస్తురాలని నీకు తెలియదా? ఇప్పుడే నిద్రలేచింది."

"పోనీ పిల్లలు ఎవరైనా గంటలతో ఆడుకున్నారా?"

"చంటిది ఇంకా నిద్రపోతోంది. బుజ్జిగాడు ఇప్పుడే లేచాడు. ఆడుకునే మూడ్‌లో లేడు. ఏడుపు మూడ్‌లో వున్నాడు."

"ఉయ్యాల బల్ల నువ్వు గొలుసులకి తగిలించావా బావా?" అడిగింది రాధ.

"పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్ మల్లే ప్రశ్నలు వేస్తున్నావు. నేను ఉయ్యాల బల్ల వున్న గదివేపు వెళ్ళనే లేదు కానీ అసలు విషయం ఏమిటో చెప్పు" అడిగాడు వెంకటరత్నం.

రాధ జరిగిన విషయాలు క్లుప్తంగా చెప్పింది.

"విచిత్రంగానే వుంది" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

రాధ మేడమెట్లెక్కింది. మెట్లకి పక్కన వున్న గది రాధ రెండో అన్నయ్య ప్రభాకరరావు గది.

"ప్రభన్నయ్యా!" రాధ నెమ్మదిగా తలుపు తట్టింది. జవాబు వినిపించలేదు. కానీ తలుపు తట్టగానే కదిలింది. దగ్గరికి వేసి వుందని గ్రహించి రాధ తలుపు తోసింది. తలుపు తెరుచుకుంది. పెద్ద పందిరి మంచం మీద లక్ష్మి చెరో పక్క చెరో పిల్లని పడుకోపెట్టుకుని యింకా నిద్రపోతోంది. లేపుదామా వద్దా అని సందేహిస్తూ తలుపు దగ్గరే నిలబడ్డది రాధ.

శ్రీనివాసరావు, క్రిష్ణమూర్తి సుబ్బమ్మ ఇచ్చిన కాఫీ గ్లాసులు అందుకున్నారు.

"ఏమిటి బావా! మళ్ళీ గొడవ ప్రారంభం అయిందిట. రాధ చెప్పింది" అంటూ వెంకటరత్నం అక్కడికి వచ్చాడు.

"అవును. విచిత్రంగానే వుంది. కాఫీలయ్యాక అందరం సమావేశమై యీ విషయం తేల్చాలి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఏం తేలుస్తాం?" అడిగాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"ఈ సంఘటనలకి కారణం తెలుసుకోవాలి. మనింట్లో దెయ్యం వుందన్న పుకారు బయలుదేరితే వూరికే యిచ్చినా యీ యిల్లు తీసుకునే వారుండరు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఈ ఇల్లు వూరికే ఇవ్వడం దేనికి?" అంటూ ప్రభాకరరావు పెరట్లోనించి భోజనాల గదిలోకి వచ్చాడు.

"రేపు కర్మ కాగానే ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతాం. ఇంత యిల్లు నీకు ఎందుకు?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఇంతకు ముందు మాత్రం ఎవరన్నా వున్నారు గనుకా! ఇప్పుడు తక్కువయింది నాన్నగారొక్కరేగా!" అన్నాడు ప్రభాకరరావు .

అంతలో ఎవరో గొంతుపట్టి నలిపేస్తున్నట్టు కెవ్వుమని కేక వినపడింది. శ్రీనివాసరావు, క్రిష్ణమూర్తి, ప్రభాకరరావు, వెంకటరత్నం కేక వినిపించిన వైపు పరిగెత్తారు.

"మేడమీద నించి వచ్చింది కేక" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి పరిగెత్తుతూ.

నలుగురూ దబదబ మెట్లు ఎక్కారు. ప్రభాకరరావు గది తలుపు దగ్గర నేలమీద పడివున్న రాధని చూశారు.

క్రిష్ణమూర్తి నేలమీద కూలబడి, చెల్లెలి తల వొళ్ళో పెట్టుకున్నాడు. ప్రభాకరరావు గదిలోకి పరిగెత్తాడు తన భార్యా పిల్లల గురించిన ఆదుర్దాతో.

బావురుమని ఏడుస్తున్నారు ఇద్దరు పిల్లలూ. మంచం మధ్య కళ్ళు పెద్దవి చేసి, నోరు తెరుచుకుని మట్టిబొమ్మలా కూర్చునున్నది లక్ష్మి.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాడు ప్రభాకరరావు భార్యని.

శ్రీనివాసరావు రాధ నాడి పరీక్ష చేస్తూ, లక్ష్మి జవాబు కోసం అటు చూశాడు. లక్ష్మి నోట్లోంచి మాట పెగలలేదు. తల తిప్పి మంచం పక్కన వున్న బల్లని చూపించింది.

అందరూ అటు చూశారు. అందరి మొహాలు నెత్తురు చుక్కలేకుండా పాలిపోయాయి.

బల్లమీద అందమైన గాజు పూల సజ్జ వుంది. ఆ పూల సజ్జలో పూలులేవు. రెండు పొడుగాటి ఎముకలు చెరొక వైపుకి వొంగి వున్నాయి. ఆ రెండు ఎముకల మధ్య మనిషి పుర్రె వికృతంగా, భయంకరంగా ఆడుతోంది.

క్రిష్ణమూర్తి గబగబా ఆ బల్ల దగ్గరికి వెళ్ళాడు. పూల సజ్జలోకి చూశాడు. "నీళ్ళు లేవు. ఎర్రగా" అని ఆగిపోయాడు.

"రక్తమా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"అలాగే కనబడుతోంది" క్రిష్ణమూర్తి హీన స్వరంలో జవాబు చెప్పాడు.

శ్రీనివాసరావు చకచక ఆ బల్ల దగ్గరికి వెళ్ళి పూల సజ్జలో వేలు పెట్టాడు. వేలుకి ఎర్రగా అంటింది. పరీక్షగా చూసి "రక్తం కాదు. కుంకం నీళ్ళు. ఈ పూల సజ్జని యిక్కణ్ణించి తీసెయ్యి వెంకటరత్నం. కిట్టూ! రాధని నా గదిలోకి తీసుకువెళదాం. సాయం పట్టు. బెదిరిపోయింది. అంతే" అన్నాడు.

నుదుటి మీద ఉడుకులామ్ చల్లి, స్మెల్లింగ్ సాల్టు వాసన చూపించిన కాసేపటికి రాధ కళ్ళు తెరిచింది.

"అన్నయ్యా! ఆ పూల సజ్జలో -?" అన్నది శ్రీనివాసరావుని చూసి.

"ఛ, ఛ మెడికోవి. పుర్రెనీ, ఎముకలనీ చూసి దడుసుకుంటే ఎలా చెప్పు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు చెల్లెల్ని బుజ్జగిస్తూ.

"ఆ పుర్రె వికృతంగా వూగడం ప్రారంభించింది. లక్ష్మి వొదినా, పిల్లలు"

"క్షేమంగానే వున్నారు. లే, నువ్వూ నేనూ కలిసి ఆ ఎముకలని పరీక్ష చేద్దాం" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

రాధ కళ్ళు నలుపుకుని లేచి కూర్చున్నది. అన్నా, చెల్లెలు, యిద్దరూ ప్రభాకరరావు గదిలోకి వెళ్ళారు. గదిలో ఎవరూ లేరు. శ్రీనివాసరావు పుర్రె తీసి పట్టుకుని పరీక్ష చేశాడు. "శ్మశానంలోంచి వచ్చి వుండాలి. ఎవరో ముసలి మనిషి పుర్రె యిది" అన్నాడు.

రాధ పొడుగాటి ఆ ఎముకలని పరిక్ష చేసి "ఇవి చేతి ఎముకలు" అన్నది.

"ఇక్కడ ఒక్కళ్ళూ లేరే అందరూ ఏమైనారు?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"కిందకి వెళ్ళి వుంటారు" అన్నది రాధ.

ఇద్దరూ కిందకి దిగి వెళ్ళారు. భోజనాల సావిట్లోంచి మాటలు వినిపించాయి. కొందరు కాఫీ తాగుతున్నారు. కొందరు ఉప్మా తింటున్నారు. ఇంటిల్లిపాదీ అక్కడే వున్నారు.

"ఏమర్రా! మీలో ఎవరయినా పొద్దున్నే పూజచేసి గంట మోగించారా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

ఎవరూ జవాబు చెప్పలేదు.

"ఎవరయినా ఉయ్యాల బల్లని మళ్ళీ గొలుసులకి తగిలించారా?" అడిగింది రాధ.

ఆ ప్రశ్నకి ఎవరూ జవాబు చెప్పలేదు.

"ఫ్లవర్ వేజ్‌లో పుర్రె, ఎముకలు ఎవరైనా పెట్టారా అని అడిగి ప్రయోజనం లేదు. ఎవరయినా పెట్టినా పెట్టామని ఎందుకు ఒప్పుకుంటారు?" అన్నాడు సుందరరావు ఖాళీగ్లాసు కిందపెడుతూ.

"ఇంట్లో వాళ్ళెవరయినా చేసి వుంటే కదా!" అన్నది లక్ష్మి.

"మనలో రెండు పక్షాలు తయారయ్యాయి. ఈ విచిత్ర సంఘటనలకి మానవాతీతమైన శక్తి ఏదో కారణమని వాదించే వాళ్ళు ఇంకో పక్షం, ఇంట్లో వున్న వాళ్ళెవరో చేస్తున్నారని వాదించె వాళ్ళు ఇంకో పక్షం. ఏ పక్షానికి సంఖ్యా బలం ఎక్కువ వుందో వోట్లు వేసి చూద్దాం" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"బావ మునిసిపల్ ఎలక్షన్స్‌కి నిలబడి ఓడిపోయినప్పట్నించీ ప్రతి దానికీ ఓటు వేయమంటాడు" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి నవ్వుతూ.

"వీరయ్యా! లచ్చీ" కేక వేశాడు శ్రీనివాసరావు.

"అయ్యా!" అంటూ వీరయ్య బావి దగ్గరినించి పలికి తలుపు వద్దకు వచ్చాడు. అతనికి కొంచెం దూరంలో నిలబడింది లచ్చి.

"నిన్న రాత్రి జరిగిన విషయాలు వూళ్ళో ఎవరికీ చెప్పకూడదు సుమా! బయటికి పొక్కకూడదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"మేమెందుకు చెపుతాము అయ్యగారూ?!" అన్నాడు వీరయ్య.

"తర్వాత కార్యక్రమం ఏమిటి?" అడిగాడు సుధాకర్.

"ఇంకా ఏం తమాషాలు జరుగుతాయో చూద్దాం" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"బావుంది. ముంచుకొచ్చేంతవరకూనా! ఎవరి ప్రాణమో పోయేంతవరకూ తాత్సారం చెయ్యడం దేనికి? భూతవైద్యుడిని వెంటనే పిలిపించడం వివేకమైన పని" అన్నది దుర్గ.

సుందరరావు, సీత నవ్వారు.

దుర్గ సీతని ఉరిమి చూసి "ఏమమ్మా వొదినా. అంత నవ్వొచ్చింది?" అన్నది. సీత జవాబు చెప్పలేదు.

ఎవరి గదుల్లోకి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

5

"ముందు నువ్వు స్నానం చెయ్యి, తర్వాత నేను చేస్తాను" అన్నది సావిత్రి వసంతతో. ఇద్దరూ తువ్వాళ్ళు, చీరలు తీసుకుని ఒకేసారి స్నానానికి బయలుదేరి స్నానాల గది ముందు కలుసుకున్నారు.

"నాకేం తొందరలేదు. నువ్వే చెయ్యి" అన్నది వసంత.

"ఎవరు ముందు చేస్తే ఏం లెద్దూ!" అంటూ సావిత్రి వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

అది పెద్ద స్నానాల గది. గోడకి ఒక పక్కగా పెద్ద పెద్ద గుండిగల నిండా చల్లని నీళ్ళున్నాయి. పెద్ద కాగు కింద పొయ్యి. ఇటికలూ, సున్నం పెట్టి కాగుని పొయ్యిమీద గట్టిగా బిగించి కట్టేశారు. పొయ్యిలోంచి కొద్దిగా పొగ వస్తోంది. వసంత గంగాళంలోకి వేడినీళ్ళు తోడుకుని తలుపు మూసింది. ఆ నీళ్ళ గదిలో బాగా పైన ఒక కిటికీ వుంది. అందువల్ల ఆ గదిలో అట్టే వెలుగులేదు.

"ఈ పాటి సుఖము నేనింతవరకు ఎరగనే" కూని రాగాలు తీస్తూ నీళ్ళు పోసుకోవడం ప్రారంభించింది వసంత. పొగ ఎక్కువయ్యింది. కళ్ళుమండటం ప్రారంభించాయి. స్నానం త్వరగా ముగించుకుని ఆ గదిలోంచి బయట పడదామని పాట ఆపి, గబగబా వొళ్ళు రుద్దుకుని స్నానం ముగించింది. చీర కట్టేసుకుని, తలుపు గడియ తీసి తలుపు లాగింది. తెరుచుకోలేదు. ఇంకా కొంచెం గట్టిగా లాగింది. అయినా కదలలేదు. సావిత్రి అక్కడ వున్నదేమోననుకుని "సావిత్రీ!" అని కేకేసింది. సరిగా ఆ సమయానికి వర్షంలా టపటపమని మట్టి బెడ్డలు గదిలో పడడం ప్రారంభించాయి.

కెవ్వుమని కేకేసింది వసంత. ఆగకుండా కేకలు పెట్టింది. బావురుమని ఏడ్వడం ప్రారంభించింది. ఆ అయోమయంలో తలుపు లోపల గడియపెట్టుకుంది.

ఇంట్లో ఎక్కడెక్కడున్నవాళ్ళూ పరిగెత్తారు. పరిగెత్తుతూ "ఎవరది? ఏమైంది? ఎక్కణ్ణించి ఆ కేకలు? ఎవరు?" అని ప్రశ్నలు వేసేవాళ్ళే గానీ జవాబు చెప్పేవాళ్ళు లేరు. కేకలని బట్టి స్నానాల గదిలోంచి అని గ్రహించి అటు పరిగెత్తారు అందరూ.

"ఎవరు లోపల?" కేక వేశారు అందరూ ఒక్కసారిగా.

వసంత జవాబు చెప్పే స్థితిలో లేదు. గగ్గోలు పెడుతోంది.

"వసంత అయి వుండాలి" అన్నది సావిత్రి.

గొంతు గుర్తు తెలిసే స్థితిలో లేదు వసంత.

"తలుపు బయట గడియపెట్టి వుంది. లోపల వసంత వున్నదని తెలియక ఎవరో ఈ పని చేశారు" అంటూ సుధాకర్ గడియ తీసి, తలుపు తోశాడు.

తెరుచుకోలేదు.

"వసంతా! ఏమైంది? అరవక, చెప్పు? అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. భయంతో రెండు చేతులూ మొహానికి అడ్డం పెట్టుకుని కళ్ళు మూసుకున్నది కాని ఫ్లవర్‌వేజ్‌లో పురె కళ్ళకి కట్టినట్లు కనిపించింది వసంతకి. గోడకి ఆనుకుని వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది.

రామచంద్రరావు అందర్నీ తోసుకుని ముందుకు వెళ్ళి తలుపు బలంగా తోశాడు. కదలలేదు. కాలితో ఒక తన్ను తన్నాడు. అది గట్టి తలుపు. ఒక తన్నుకి వూడిపడేది కాదు. ఈ గొడవంతా చూస్తూ నిలబడివున్న వీరయ్య పెరట్లోకి పరిగెత్తి క్షణంలో చిన్న గునపం లాక్కుని అయిదు నిమిషాలలో తలుపు విరగ్గొట్టాడు.

"వసంతా! ఏమైంది?" అడిగాడు రామచంద్రరావు.

వసంత జవాబు చెప్పలేదు. గజగజా వొణుకుతోంది. మొహానికి అడ్డం పెట్టుకున్న చేతులు తియ్యలేదు. అందరూ తలుపు అవతలే నిలబడి స్నానాల గదిలోకి చూశారు. నేలమీదంతా మట్టిబెడ్డలు పడి వున్నాయి.

"వసంతా! భయంలేదు. ఏడ్వడం మాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు నీళ్ళగదిలోకి వెళ్ళి.

వసంత ఏడుపు మానలేదు. మొహానికి చేతులు అడ్డం తీయలేదు. భుజం పట్టుకుని స్నానాలు గదిలోంచి బయటికి తీసుకువచ్చాడు వసంతని.

"ఏం జరిగింది? భయంలేదు" అందరూ ప్రశ్నలు వేస్తున్నారు, ఓదారుస్తున్నారు. భోజనాల సావిట్లోకి తీసుకువచ్చాక వసంత మొహం మీద పెట్టుకున్న చేతులని బలవంతాన లాగారు. గజగజా వొణుకుతోంది. కళ్ళు మూసుకునే వుంది.

"హిస్టీరియా! మూర్ఛ వచ్చింది" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

ఒకరు పరుగెత్తికెళ్ళి దిండు తీసుకొచ్చారు. వసంతని అక్కడే పడుకోబెట్టారు.

"జ్వరం కూడా వచ్చింది. ఎవరయినా వెళ్ళి నా బాగ్ పట్టుకు రండి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments